

[Jørgen Jørgensen.]

skaffe noget til Veje, der har nogen som helst Værdi.

Det er ud fra dette Synspunkt, at jeg har sagt, at uden Hensyn til, hvad man i øvrigt vil mene om en Nyordning, saa maatte man kunne samles om at erkende den Virkelighed, som foreligger, og samle det, man raader over økonomisk og valutamæssigt, til de mest paakrævede Ting. Og her mener jeg, at en Opbygning af Flyvevaabenet, en Opbygning af Marinen er mere nærliggende, mere nødvendig, mere paakrævet og mere økonomisk overkommelig, end hvis man samtidig gør Forsøg paa at ville opbygge en stor Landhær.

Man taler om, at et effektivt Forsvar, det er det, man vil, og man henviser stadig væk til, at vi skal indkalde en stor Mandskabsstyrke, vi skal have mange Soldater, men er man nu saa overbevist om, at det mest effektive Forsvar vil være, at man indkalder de flest mulige Soldater? For det første maa man da have Sikkerhed for, at der er et Uddannelsesgrundlag til Stede for de Soldater, der indkaldes. Det har undertiden været draget i Tvivl, om man rent materiemæssigt og med Hensyn til Befalingsmænd raadede over tilstrækkelige Kræfter til en Uddannelse af de mange Soldater, der kaldes ind.

Det er det ene Hensyn, der maa tages. Det næste Hensyn er det, at hvis man maa erkende, at vi ikke paa samme Tid kan opbygge baade Flyvevæsen, Marine og Landmilitær, kan der ikke være Begrundelse for, at man fremdeles samler hele sin Opmærksomhed om at uddanne Soldater til Landmilitæret. Det kan dog ikke benægtes, at en Indkaldelse paa ca. 18 000 Mand mærkes stærkt inden for dansk Erhvervsliv i Dag med den Mangel paa Arbejdskraft, der er, og at det ogsaa rent økonomisk koster mange Penge.

Derfor synes jeg, at naar man taler om et effektivt Forsvar, skulde man samle sin Interesse om det, som der er mest Brug for i Øjeblikket, om det, som økonomisk og valutamæssigt er overkommeligt, og det, som efter mit Skøn vil blive Grundlaget for en Nyordning. Jeg vil nemlig mene, at en Militærordning bygget op paa det gamle Grundlag med Landhæren som Tyngdepunkt er Tiden løbet fra, og derfor har mine Bemærkninger i Gaar og ved andre Lejligheder bygget paa den Forudsætning, at vi allerede nu skulde begynde at indrette os paa, at vi maa regne med en Nyordning. Da der endnu ikke foreligger noget konkret her, synes jeg, at man skulde interessere sig for de

mest nærliggende Opgaver, Flyvevæsenet og Marinen, og erkende det, som er Sandheden, at spreder man sig over alle Omraader, faar man ingenting ud af nogen af Delene. Med al den Sagkundskab, der raades over baade hos de tidligere Forsvarsministre og den nuværende højtærede Forsvarsminister, maa man vel kunne finde ud af at indrette sig i Praksis efter de rent faktiske Forudsætninger, som foreligger for os alle sammen. Det kan man ikke snakke sig fra. Der bliver ingen Militærordning bygget op ved at tale om, at nu skal vi have et Forsvar, nu maa der endelig gøres noget ved det. Man maa holde sig paa Realiteternes Grund, og jeg gad vide, om nogle af de Herrer med den megen Sagkundskab vil kunne rokke ved den Betragtning, jeg her gør gældende, at spreder man sig over det hele, faar man ingenting ud af det.

Vi rejste i Fjor under Behandlingen af Bemyndigelsesloven Spørgsmaalet om Tjenestetidens Nedsættelse, og vi opnaaede ogsaa Resultater ved de Forhandlinger, som blev ført, ikke saa meget, som vi kunde have ønsket, men jeg ser ikke nogen Nytte i at rejse Spørgsmaalet igen i Aar, fordi jeg maa gaa ud fra, at Stillingen i Tinget vil være den samme som i Fjor, og i øvrigt ogsaa, fordi vi nu har faaet sat en Begrænsning for Bemyndigelseslovens Løbetid. Nu er der dog en Del, der tyder paa, at der i Forsvarskommissionen bliver sat alle Kræfter ind paa at blive færdige og naa et Resultat, saa dette bliver den sidste Bemyndigelseslov, og den har heller ikke saa lang Varighed, som den tidligere Bemyndigelseslov havde.

Jeg vil dog henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa en Ting, nemlig at vi inden for den nu foreslaaede Bemyndigelseslovs Løbetid kommer til et Tidspunkt, da man maa overveje Nødvendigheden af saa mange Indkaldelser, naar Uddannelsen til Tysklandsbrigaden falder bort. Der gaar jo 1/2 Aar eller deromkring, før Soldaterne kommer til Tyskland fra det Tidspunkt, de indkaldes, og derfor kan der maaske allerede inden Udløbet af Bemyndigelsesloven komme et Tidspunkt, da man maa tage i Betragtning, at vi ikke længere skal uddanne Soldater til det Formaal. Det er omkring Halvdelen af de indkaldte Styrker, der indkaldes til Tysklandsbrigaden, og Billedet vil forandres helt den Dag, Uddannelsen af disse Soldater ikke længere er nødvendig. Det vil jeg henstille til den højtærede Minister at have sin Opmærksomhed henvendt paa i det Aar, der kommer.